

Čudežna jezera.

Ob logu zelenem potočič šumlja,
Tik njega sedita mladeniča dva,
Sedita vtopljenja v pogovor glasan,
Izbirata v upih prihodnji si stan;
Pa glej, tam iz gošče pristopi po travi
Prelepa gospa ter rekoč ja pozdravi:

»Mladeniča, pojdita gori v goré,
Ki tukaj pred vama v oblake strlé:
Tam gori med rti razhrebanih skal
Duh vajin zvedávi prihodnjost bo bral:
Skrivnostna se jezera bodo odprla,
Življenje v zrcalu tam bodeta zrla.

A glejta v dve prvi le, v tretje nikar,
Sicer se ne vrneta z gôr več nikdar!
To žena izreče, gre v gošče temné.
Mladeniča spejeta v sinje goré.
In predno je solnce vrh nebne višine,
Stojita pri jezerih sredi pečine:

Glej, jezero prvo skalovje meji,
Ob robu pa cvetje planinsko duhti;
Mladeniča zreta v valove svitlé —
In jezero slika podobe živé;
V njem vidita jasno minulosti dneve,
Vso srečo, veselje, vso žalost in reve.

In jezero drugo je sredi livad,
Opaša, krasi je okrog zelenjad;
Upreta mladeniča v vódo pogled:
Sedanost uzreta s prihodnjostjo vred,
Strmita — in gledata, kar sta želela:
Odkrita pred njima bodočnost je cela.

In jezero tretje? Kako je krasnó,
Blesti se kot biser, kot čisto srebró!
Obrežje žari se kot solnčni odsev,
Iz vode glasi se pa petja odmev —
Mladeniča zreta, strmeča stojita,
Slušujeta, stopata, k njemu hitita...

»Ne k njemu, ne k njemu, beživa z goré,
Ne veš, da je žena pretíla gorjé?« —
»Oj pojdi, oj pojdi, nikar se ne boj,
Pogledava v vodo in greva takoj!«
In tje gre dvojica, in zre, obstrmeva —
Oj čudo, prečudo valovje odeva:

Glej, koliko zlatih palač in gradov,
In senčnatih gajev, cvetočih vrtov!
In pesmij in godbe glasovi doné,
Mladeniči z devami v ples se vrté;
Po senčnatih gajih vabljiva hladila
In mize, na mizah pa slastna jedila.

In voda upada, postaja suhó,
Mladeniča miče, ne vesta kakó;
In niža, useda se val in suši,
Mladeničev par pa za valom hiti:
In ni je več vode v prostrani globeli,
Mladeniča rajata v družbi veseli.

Prepevata pesmi, okušata slast,
In vleče in mami pohlep ja in strast,
In vabi ja družba, in vabi ja kraj:
Vživájta, vživájta, mladeniča zdaj! —
Pa čuj, kaj bobni ti pod zemljo besneče —?
Oj voda —, valovje kipeče, peneče —!

Z vso silo se meče, zaganja se val,
Narašča ti više in više od tal —
»Beživa iz kotla, hitiva domú!«
»Prepozno, prepozno, doma sta zdaj tu!« —
In voda zažene peneče valove,
Poruši palače, uniči vrtove...

Hitita, bežita, dospeta vrh skal,
A zgrabi in trešči v vodovje ja val...
Nikjer ni več petja, le strašen ropôt
Iz vóde se čuje in votel krohôt:
Mladeniča dva zdaj imájo v oblasti,
Zato se krohočejo divje pošasti...

A. H.

